

ΑΡΧΑΙΑ ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΘΕΩΡΗΤΙΚΗΣ ΚΑΤΕΥΘΥΝΣΗΣ
Γ' ΛΥΚΕΙΟΥ

ΤΡΙΤΗ 29 ΜΑΪΟΥ 2007

ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ

A.

Όταν ήμαστε κοντά στο στόμιο και επρόκειτο να ανεβούμε έχοντας υποστεί όλες τις δοκιμασίες, είδαμε ξαφνικά εκείνον και ορισμένους άλλους -που οι πιο πολλοί ήταν τύραννοι, υπήρχαν όμως και μερικοί απλοί πολίτες, οι οποίοι είχαν διαπράξει μεγάλα κρίματα- που, ενώ πίστευαν ότι θα ανεβούν, δεν τους δεχόταν το στόμιο, αλλά μούγκριζε κάθε φορά που κάποιος από αυτούς τους αθεράπευτα κακούς ή τους ανεπαρκώς τιμωρημένους επιχειρούσε να ανεβεί. Τότε, λοιπόν, είπε, κάποιος άγριοι άνθρωποι με φλογισμένα πρόσωπα που βρίσκονταν κοντά και καταλάβαιναν τι σήμαιναν το μούγκρητό, μερικούς από αυτούς τους άρπαξαν και τους απομάκρυναν, τον Αρδιαίο όμως και τους άλλους τους έδεσαν στα χέρια, στα πόδια και στο κεφάλι και, αφού τους έριξαν κάτω και τους μαστίγωσαν άγρια, τους έσυραν έξω από το δρόμο και τους έσκιζαν το κορμί τραβώντας τους πάνω στα αγκάθια και διαλαλούσαν στους περαστικούς για ποιο λόγο τους τα έκαναν όλα αυτά και ότι τους πήγαιναν να τους πετάξουν στον Τάρταρο».

B1.

Στην ενότητα 14 ο Ηρ διηγείται όσα διαδραματίζονται στο «δαιμόνιο τόπο», όπου έχει καταφθάσει για να παρακολουθήσει τη διαδικασία κρίσης των ψυχών. Κεντρικό πρόσωπο στη διήγησή του είναι ο Αρδιαίος, ένας τύραννος ο οποίος κατά τη διάρκεια της ζωής του διέπραξε μεγάλα αδικήματα όπως πατροκτονία, αδελφακτονία, σφετερισμός εξουσίας και πολλά άλλα. Όπως προκύπτει από το πλατωνικό κείμενο, ο Αρδιαίος διέπραξε τα εγκλήματα αυτά χίλια χρόνια πριν από τη στιγμή που παρακολουθεί ο Ηρ («ήδη χιλιοστόν ἔτος εἰς ἐκεῖνον τὸν χρόνον»). Το στοιχείο αυτό δείχνει τη διάρκεια των τιμωριών που υφίστανται οι ψυχές, οι οποίες έχουν ζήσει μια εξαιρετικά άδικη επίγεια ζωή. Σύμφωνα με άλλο σημείο της πλατωνικής διήγησης, οι ψυχές που κρίνονταν ως άδικες κατέβαιναν από το αριστερό χάσμα της γης για να περάσουν χίλια χρόνια βασανιστηρίων. Ο αριθμός χίλια είναι ιερός και ρητορικός αριθμός και θεωρείται ότι έχει πυθαγόρεια προέλευση. Η χρήση του δηλώνει ότι οι άδικοι θα πληρώσουν για τα κρίματά τους δέκα φορές περισσότερο από τη διάρκεια της επίγειας ζωής. Μετά την ολοκλήρωση της χιλιετούς τιμωρίας οι άδικες ψυχές που εξαγνίστηκαν θα ανέβαιναν από το δεξί χάσμα της γης, για να πορευτούν στη συνέχεια προς τον χώρο της νέας μετενάρκωσης. Σε αυτό το χάσμα ανόδου βρίσκεται η ψυχή του Αρδιαίου που επιχειρεί να ανέβει ανεπιτυχώς.

Παρά τη μακρά τιμωρία το στόμιο μούγκριζε θεωρώντας την ψυχή του ακατάλληλη για νέα μετενάρκωση. Χίλια χρόνια τιμωρίας δεν κρίθηκαν αρκετά για να εξαγνιστεί ο Αρδιαίος. Το γεγονός ότι το άψυχο στόμιο αποκτά ιδιότητες έμψυχων όντων (ἐμυκᾶτο) δείχνει το μέγεθος της ηθικής ρυπαρότητας που συνιστά ένας τύραννος και ότι η κακία των κολαζομένων

είναι ανυπέρβλητη παρά τις μακροχρόνιες φρικώδεις ποινές που επιβλήθηκαν. Η αντίδραση του χάσματος κινητοποιεί τους «άγριους άνδρες» που είναι επιφορτισμένοι με ένα συγκεκριμένο ρόλο: να παρατείνουν τα μαρτύρια των αθεράπευτα κακών και να παραδειγματίσουν τις υπόλοιπες ψυχές. Ο παραδειγματικός – παιδευτικός χαρακτήρας των βασανιστηρίων έχει ως στόχο να τονίσει το μέγεθος και τη διάρκεια των τιμωριών που υφίστανται οι άδικοι ώστε οι υπόλοιποι να μη διανοηθούν να τους μιμηθούν. Τέλος, ένα άλλο σημείο που αναδεικνύει emphaticά την αιώνια, σε ορισμένες περιπτώσεις, τιμωρία των άδικων ψυχών σχετίζεται με τον Τάρταρο. Οι αρχαίοι πίστευαν ότι ο Τάρταρος ήταν ένα σκοτεινό χάσμα στο βάθος της γης, απ' όπου πήγαζαν οι ποταμοί του Κάτω Κόσμου: Κωκυτός, Αχέρων, Πυριφλεγέθων. Οι άγριοι άντρες με τα φλογισμένα πρόσωπα διακήρυτταν ότι οδηγούσαν τις ψυχές στον χώρο της αιώνιας πλέον τιμωρίας. Αποκλείονταν δηλαδή από τη διαδικασία της επόμενης μετενσάρκωσης και στο εξής θα βίωναν ατελείωτα μαρτύρια χωρίς δυνατότητα απαλλαγής και εξαγνισμού. Ο παιδευτικός – παραδειγματικός τόνος αυτών των ανακοινώσεων υπογραμμίζει την αξία του δίκαιου και έντιμου βίου και την προσοχή με την οποία πρέπει να επιλέξουν τις νέες ζωές οι ψυχές. Η μεγάλη διάρκεια και το αναπόφευκτο της τιμωρίας είναι στοιχεία που πρέπει να λάβουν υπόψη τους στο επόμενο στάδιο της επιλογής.

B2.

Το μείζον θέμα του διαλόγου «Πολιτεία» είναι η φύση της δικαιοσύνης και της αδικίας και κατ' επέκταση αν και κατά πόσο ο δίκαιος ή ο άδικος είναι ευτυχέστερος και σε αυτήν και στην άλλη ζωή. Ο Πλάτωνας σε αυτό το χωρίο επιλέγει να παρουσιάσει ιδιαίτερα την τιμωρία του τυράννου Αρδιαίου όχι μόνο γιατί είχε διαπράξει «ανήγιστα» εγκλήματα (πατροκτονία, αδελφοκτονία, τυραννία, ασέβεια) αλλά γιατί θέλει να απαντήσει στο Θρασύμαχο, ο οποίος στην αρχή της «Πολιτείας» είχε υποστηρίξει ότι η ζωή του τυράννου είναι τρισευτυχισμένη. Επίσης, απαντά στον Γλαύκωνα, που υποστήριζε ότι ο άδικος που αποφεύγει την τιμωρία, δηλαδή ο τύραννος, μοιάζει με θεό, είναι δηλαδή ισόθεος. Αντίθετος στις απόψεις αυτές, ο Πλάτωνας πρεσβεύει ότι ο τύραννος ούτε στη ζωή του είναι ευτυχισμένος, αλλά και μετά θάνατον οι τιμωρίες του είναι όχι μόνο σκληρές αλλά και ατελεύτητες.

Αρχικά, με τη διατύπωση «ὁ δὲ Ἀρδιαῖος οὗτος ... ἀνόσια εἰργασμένος» ο Πλάτωνας κάνει αναφορά στον Αρδιαίο, τύραννο σε κάποια πόλη της Παμφυλίας, ο οποίος διέπραξε βαρύτατα εγκλήματα: δολοφόνησε (προφανώς) τον βασιλιά πατέρα του και τον μεγαλύτερο αδερφό του – διάδοχο του θρόνου για να σφετεριστεί την εξουσία και προέβη σε πολλές άλλες αποτρόπαιες πράξεις, για τις οποίες καταδικάστηκε σε αιώνια τιμωρία. Την ίδια τύχη είχαν ο Τάνταλος, ο Σίσυφος και ο Τιτυός, όπως αναφέρει στον Κοργία ο Πλάτωνας επικαλούμενος τη μαρτυρία του Ομήρου στην Οδύσσεια (Νέκυια).

Συγκεκριμένα, στο χωρίο «σχεδόν τι α□τ□ν τούς πλείστους τυράννους, ἦσαν δὲ καὶ ἰδιωται τινες τῶν μεγάλα ἡμαρτηκότων» ο Πλάτωνας δηλώνει απερίφραστα ότι η πλειονότητα των αμετανόητων εγκληματιών είναι κυρίως τύραννοι, βασιλιάδες και δυνάστες, επειδή αυτοί έχουν τη δυνατότητα, εξαιτίας της αυταρχικής και απόλυτης εξουσίας τους να καταπατούν τους νόμους και να διαπράττουν αδικήματα, εγκλήματα και κακουργήματα ανεξέλεγκτα και

χωρίς να τιμωρούνται. Η μανία της εξουσίας τούς οδηγεί στο έγκλημα και η άσκησή της τους διαφθείρει. Γι' αυτό και τα εγκλήματά τους έχουν γενικό χαρακτήρα, είναι συχνά εναντίον ολόκληρου του λαού, που υφίσταται φυλακίσεις, εκτοπίσεις και βασανιστήρια χωρίς να έχει το δικαίωμα να αντιδράσει. Οι τύραννοι καταλαμβάνουν και επιβάλλουν την εξουσία με τη βία των όπλων αφήνοντας πίσω τους συνήθως θύματα και καταλύουν τις πολιτικές ελευθερίες στερώντας τον λαό από βασικά δικαιώματα. Επιπλέον, αξίζει να σημειωθεί ότι οι τύραννοι δρουν με βάση το κατώτερο μέρος της ψυχής, το λεγόμενο «αλόγιστον ή επιθυμητικόν» και γι' αυτό το λόγο είναι φιλοχρήματοι, φιλήδονοι και φιλοκερδείς. Κατά συνέπεια, δεν μπορούν να είναι δίκαιοι γιατί το «επιθυμητικόν» υπαρπάζει την εξουσία του «λογιστικού» και επέρχεται σύγχυση και καταστροφή. Είναι λοιπόν φυσικό οι τύραννοι να περιτριγυρίζονται από σμήνος ηδονών, να κλέβουν, να συκοφαντούν και να διαπράττουν κάθε είδους ανοσιούρημα. Αντίθετα, οι απλοί πολίτες δεν οδηγούνται εύκολα σε μεγάλα εγκλήματα είτε γιατί δεν έχουν τη δυνατότητα να τα διαπράξουν και μάλιστα χωρίς τιμωρία είτε γιατί έχουν περισσότερο ανεπτυγμένη την ηθική τους συνείδηση, πράγμα που λείπει από τους τυράννους.

B3.

κεφ. 13, σελ. 100, 1η παράγραφος («Η ιδεώδης πολιτεία... δεν πολυπραγμονεί»).

B4.

ἔτος: ετήσιος, επετηρίδα
κατείδομεν: ὄραση, κάτοψη
πλείστους: πλειοψηφία, πλεόνασμα
ἐδέχετο: δοχείο, αποδέκτης
ἐμπεσούμενοι: ἐκπτώση, πτώτικος

Γ1.

Σωκρ.: Το μάτι, λοιπόν, αν πρόκειται να αντικρίσει τον εαυτό του, πρέπει να κοιτάζει σ' ένα μάτι και μάλιστα σ' εκείνο το σημείο του ματιού στο οποίο συμβαίνει να σχηματίζεται η οπτική ικανότητα: φυσικά, ὄραση είναι η ικανότητα αυτή;

Αлк.: Ναι.

Σωκρ.: Άραγε, λοιπόν, φίλε Αλκιβιάδη, και η ψυχή αν πρόκειται να αποκτήσει αυτογνωσία, πρέπει να κοιτάζει σε μια ψυχή και, κυρίως, σ' αυτό το μέρος της στο οποίο σχηματίζεται η αρετή της ψυχής, η σοφία, και σ' άλλο (μέρος) που συμβαίνει να μοιάζει μ' αυτό;

Αлк.: Συμφωνώ Σωκράτη.

Σωκρ.: Μπορούμε, λοιπόν, να πούμε ότι υπάρχει πιο θεϊκό μέρος της ψυχής απ' αυτό με το οποίο σχετίζεται η γνώση και η φρόνηση;

Αлк.: Δεν μπορούμε.

Σωκρ.: Επομένως, αυτό το μέρος της μοιάζει θεϊκό και αν κάποιος κοιτούσε προς αυτό και γνώριζε ολόκληρη τη θεϊκή υπόσταση, δηλαδή και το θεό και τη φρόνηση, κάτω από αυτές τις συνθήκες θα αποκτούσε και τη μέγιστη αυτογνωσία.

Γ2.α.

ιδέ
ἐτύχανον
γνόντων - γνώτωσαν
εἰδῶμεν
ἔσχηκε

Γ2.β.

ὄμματι
οὗτοι
ὁμοίους
πάσης
φρονήσεσι

Γ3.α.

ιδεῖν: τελικό απαρέμφατο, αντικείμενο στο "μέλλει"
ἐγγιγνομένη: κατηγορηματική μετοχή από το ρήμα "τυγχάνει",
αποδίδεται στο υποκείμενό του
αὐτήν: αντικείμενο στο "γνώσεσθαι"
ὁμοιον: κατηγορούμενο μέσω της μετοχής "ὄν" στο υποκείμενο του
"τοῦτο"
τὸ εἰδέναι: έναρθρο απαρέμφατο υποκείμενο στο "ἔστί"

Γ3.β.

Βλέπων καὶ γνοὺς: Υποθετικές μετοχές - λανθάνουσα υπόθεση
ἂν γνοίη: απόδοση

Σχηματίζεται λανθάνων και σύνθετος υποθετικός λόγος της "απλής
σκέψης του λέγοντος"

ανάλυση του Υποθετικού λόγου:

Υπόθεση: εἰ βλέποι και γνοίη
(απόδοση: ἂν γνοίη)